

उ॒ते॒दा॒नीं॒ भ॒ग॒व॒न्तः॒ स्या॒मो॒त प्र॒पि॒व॒ऽउ॒त म॒ध्ये॒ऽअ॒ङ्ग॒म ।

उ॒तो॒दि॒ता म॒घ॒व॒न्सूर्य॑स्य व॒यं दे॒वानां॑ सु॒म॒तौ स्या॒म ॥ ३७ ॥

हे मघवन् धनवन् रवे उत अपि च वयमिदानीं भगवन्तः धनवन्तो ज्ञानवन्तो वा स्याम भवेम । उतापि च सूर्यस्य प्रपिवे प्रपतने अस्तमये भगवन्तः स्याम । उत अङ्गां मध्ये मध्यन्दिने भगवन्तः स्याम उत सूर्यस्य उदिता उदितौ उदयसमये भगवन्तः स्याम । किं बहुना सर्वदास्माकं धनवन्तास्त्वित्यर्थः । किं च देवानां सुमतौ कल्याणां बुद्धौ वयं स्याम देवा अस्मासु शोभनामनुग्रहविषयां बुद्धिं दधत्वित्यर्थः ॥ ३७ ॥

भ॒ग॒ ए॒व भ॒ग॒वाँ॑ऽऽस्तु दे॒वास्ते॒न व॒यं भ॒ग॒व॒न्तः स्या॒म ।

तं त्वा भ॒ग॒ सर्व॒ इ॒ज्जो॑रु॒वीति॒ स नो॒ भ॒ग॒ पु॒र॒ए॒ता भ॑वे॒ह ॥ ३८ ॥

हे देवाः भग एव भगवान्धनवानस्तु किमन्यैरदातृभिर्धनिभिर्देवैरिति भावः । तेन भगदत्तेन धनेन वयं भगवन्तः स्याम । एवं देवानुक्ताथ भगमाह हे भग सर्व इत् सर्व एव जनः तं प्रसिद्धं त्वा जोरुवीति अत्यन्तमाह्वयति इष्टसिद्धये हे भग स त्वमिह नोऽस्माकं कर्मणि पुरएता पुरोऽग्रे एतीति पुरएता अग्रयायी भव अग्रेसरो भूत्वा सर्वकार्यणि साधयेत्यर्थः ॥ ३८ ॥

स॒म॒ध॒रा॒यो॒प॒सो॑ नम॒न्त द॒धि॒क्रा॒वे॒व शु॒च॒ये प॒दा॒य॑ ।

अ॒र्वा॒ची॒नं व॑सु॒विदं॒ भ॒गं नो॒ रथ॑मि॒वाश्वा॑ वा॒जिन॒ आ॒व॑रु॒न्तु ॥ ३९ ॥

उपसः प्रातःकालाधिष्ठातारो देवाः अधराय संनमन्त संनमन्ते प्रह्वीभवन्ति कथमिव दधिकावा अश्वः इव यथा अश्वः शुचये पदाय अग्न्याधानार्थं शुचि पदम् (12.) । ता उपसः भगमादित्यं नोऽस्माकमर्वाचीनमभिमुखमावरन्तु आगमयन्तु किम्भूतं भगम् वसुविदम् वसु धनं विन्दतीति वसुविदः इगुपधेति [पा० ३. १. १३५.] कः । (13.) यथा वाजिनोऽन्नवन्तो वेगवन्तो वा अश्वा रथमावरन्ति तद्वत् ॥ ३९ ॥

अ॒श्वा॒व॒ती॒र्गी॒म॒ती॒र्न उ॒पा॒सो वी॒र॒व॒तीः स॑द॒मु॒रु॒न्तु भ॒द्राः ।